

[Arne Melchior]

steren forhandler på landets vegne. Vi skal og må derfor acceptere, at når man har sagt sin egen mening så skråsikkert, som man nu kan – for man må jo have lov til og bør også ind imellem have stærke meninger – må man altså erkende, at vi jo ikke er alene. Andres meninger mikser sig med vor egen, og når Danmark skal tale med kun én stemme, må det derfor blive en syntese af det, som forskellige grupper, partier og kredse i Danmark mener, og i den forstand synes jeg, at man har klaret det dygtigt. Jeg gratulerer ikke mindst til, at jeg tror, udenrigsministerens bedømmelse er rigtig, når han siger, at Danmark ikke har mistet troværdighed hos NATO-partnerne; det er for mit parti en meget vigtig omstændighed.

Dette, at vi alle sammen skal være her, at vi ikke er alene hver enkelt eller hver enkelt gruppe med sin mening og opfattelse, anvender jeg også på de økonomiske løsninger og de beslutninger, der skal tages i morgen. Jeg vil gerne citere den nuværende industriminister – dengang var han ganske givet noget andet-minister – hr. Erling Jensen, som engang meget betegnende om det demokratiske system har sagt: »i demokratisk politik findes den rigtige løsning ikke«. I erhvervslivet kan man lave beslutningsmodeller, bedste og dårligste vurderinger af udviklingen over en tid, og så kan man bagefter efter bedste forstand lægge sig fast på en af disse løsningsmodeller og gennemføre den.

Det kan man ikke i en demokratisk sammenhæng. Der findes den bedste, den rigtigste løsning ikke – og her fortsætter jeg med citatet fra hr. Erling Jensen, der sagde: »Der findes kun den løsning, som kan få flertal. En løsning, som ikke kan opnå over 50 pct. af stemmerne, er kun af historisk værdi, akademisk værdi, men er ikke nogen løsning, og i det øjeblik en anden løsning har fået over 50 pct. af stemmerne, er alle andre løsningsmodeller dermed håbløst faldet til jorden«. Det bør man erkende og leve efter og ikke lege »Vi alene vide« eller »Vi alene er os selv nok« eller »korslagte armes politik« eller noget i den retning.

Jeg vil gerne sige yderligere et par ord om verden omkring os. Jeg synes, at man ved dette årsskifte må have lov at notere et par glædelige udviklinger: jeg tænker her på Rhodesiaforhandlingerne, hvor der virkelig er grund til at lykønske den britiske premier-

minister og regering til, at det dristige udspil, de kom med for nogle måneder siden, ser ud til nu at bære frugt, således at i hvert fald et meget stort problem og meget væsentligt uroområde på vor klode er ved at nærme sig en brugbar løsning, der forhåbentlig vil kunne danne skole også for andre områder på det afrikanske kontinent.

Jeg føler også anledning til at give udtryk for optimisme vedrørende udviklingen i Mellemøsten. Trods mange modsatte profetier er fredsprocessen mellem Egypten og Israel ikke gået i stå, og så sent som i går kom der meldinger om fortsatte forhandlinger, der altså skal være afsluttet i løbet af et halvt års tid. Den måde, de hidtil er forløbet på, kan ikke givet andet indtryk, end at der også her vil blive gjort væsentlige fremskridt, der nok i det lange løb skal vise sig at få global betydning og også lokal betydning her i Danmark.

Jeg synes, det er naturligt at fremhæve sådan et par lyspunkter, når vi samtidig daglig er udsat for de frygteligste meldinger, være sig fra Iran, være sig fra Kampuchea, hvor der foregår ting, som må stemme os alle med frygt og uro. Netop udviklinger, over for hvilke vore hjemlige problemer jo må synes og må være små, næsten ubetydelige, selv om de er vigtige for os selv, men i hvert fald af en helt, helt anden art.

Herhjemme har vi fortsat velstands- og overflodsproblemer, men vi bærer os fortsat – og jeg siger vi og undtager ingen – formodentlig ad som forkælede børn. Jeg synes, det kom til udtryk ikke mindst i går i diskussionen om udskrivningsprocenten. Der svang hr. Glistrup sig såmænd helt op til højtidelige udtryk som »faneflugt«, og det var rettet til mit parti. Da han ikke rigtig kunne forsvare sig over for brugen af dette udtryk, nøjedes han med at henvise til et par spaltenumre i Folketingstidende. Nu kunne man jo ikke under de korte bemærkninger få set det efter, men det viste sig altså, at der stod såmænd ikke andet, end at vores ordfører ved første behandling af lovforslaget vedrørende udskrivningsprocenten havde sagt, at vi ikke var tilhængere af dette forslag, og at det var vanskeligt for os at se, at det kunne samle flertal. Der skete imidlertid det, at der kom en udvalgsbehandling, og det kan jo aldrig være meningen, således som folketingsarbejdet er opbygget, at man er pisket til at have